

Jeg tvivler ikke om, at de ville faae den mest udmærkede Anvendelse af den nuværende høitærede Minister, men ikke bestomindre er det en lidt eiendommelig Sag. Hvor blive de Benge af? De Menneſter, der yde dem, faae ikke Nogetſomhelst at vide derom. Der aflægges ikke nogetſomhelst Regnskab for dem, ikke lige overfor Kommunalbestyrelsen eller lige overfor Rigsdagen, ikke noget Steds. Det er en overordentlig stor Tillid, der viſes Ministeren, og ſom jeg ikke har det Hjærneſte imod. Men det er ikke ganſte normalt. Det Hele minder temmelig stærkt, forekommer det mig, om, at Folketirkens Forhold i det Hele taget ikke ere normale i Diebliffet. Den mangler, ſom bekjendt, enhver Forſatning, den mangler al Repræſentation, og dette rammer jo i ſærlig Grad de Kjøbenhavnſte Menigheder, idet Menigheden her efter Forholdets Natur mindre falder ſammen med Befolkningen, end den naturligviſ gjør paa Landet. Paa Landet er Befolkningen og Menigheden vel nogenlunde det Samme, men det gjælder ſlet ikke her i Kjøbenhavn. Her kunde alſaa faa meget mere en Repræſentation være ønskelig, og det er et meget større Savn, at det ikke haves. Det kommer tydeligt frem, naar her er Tale om at give en ny Lov, at Tilſtandene indenfor Folketirken for Tiden ikke ere normale. Da de dog nu ere, ſom de ere, og jeg ikke kan tænke mig nogen anden praktiſt Ordning af denne Sag, end den her foreslaaede, har jeg i ſig ſelv ikke Noget imod denne Beſtemmelse, og jeg havde heller ikke havt Noget imod, at hele dette mindre Normale, hele dette Interimiſtiſke, hvori det folketirkelige Liv for Tiden beror, ogſaa finder ſit Udtryk derigjennem, at denne Lov kommer til Verden med Brøget af det Interimiſtiſke, ſaa at den kun har Lov at exiſtere i 5 Aar, idet man om 5 Aar maatte kan være ſtillet noget anderledes end nu. Ikke fordi jeg har noget ſærlig Haab om, at Folketirken om 5 Aar er naaet mere til en Forſatning end nu, men man kan jo dog ikke vide det; og i alt Fald kan Situationen være ſaaledes, at man til den Tid kan ønske at faae diſe Forhold adminiſtrerede paa anden Maade, end det nu er muligt. Af den Grund har jeg ſluttet mig til denne Tidsbeſtemmelse, ſom ellers kunde være mindre heldig. — Hvad

angaar Forſlaget om, at i § 2 Ordene „efter indhentet Betænkning fra Kommunalbestyrelsen“ forandres til „efter Anbefaling fra Kommunalbestyrelsen“, da tillægger jeg den ikke stor Betydning. Det er ganſte klart, at ſit man fra Kommunalbestyrelsen en Betænkning, der gik aldeles imod ſen ſaadan Foranſtaltning, ſom der her omtales, vilde Ministeren næppe foretage den, ſaa jeg antager, at denne Ændring, at der nu udtrykkelig forlanges Anbefaling fra Kommunalbestyrelsen, er temmelig uſtylbig. Jeg ſkal tillade mig paa det Bedſte at anbefale, at Lovforſlaget med diſe Ændringer ſaar Lov til at paſſere videre.

Sad: Det gjør mig ondt, at det ſidſte Lovforſlags Behandling gik ſaa hurtigt, idet jeg lod mig forføre til at gaa bort et Diebliff, ſaa at jeg ikke har været til Stede, da den ærede Ordfører begrundede diſe Forſlag, og først er kommet til Stede henimod Slutningen af den ærede ſidſte Talers Begrundelse af, hvorfor han har kunnet ſlutte ſig til dem. Jeg beklager det, ſfordi jeg tilbels af Grunde, ſom allerede ere anførte af ham — hvorfor jeg antager, at det ærede Medlem og Udvalget ikke vil tage mig det ilde op — vilde have ønsket, at Udvalget havde givet Afſald paa at ſtille Ændringer, og dog een Gang havde ladet os faae en Lov ordret, ſaaledes ſom den er kommet fra det andet Thing. Jeg kan ikke ſtjønne Andet, end at de Forſlag, der ere ſtillede af Udvalget, ſaa langt ere Forbedringer af Lovforſlaget, at de tværtimod abſolut ere det Modſatte. Hvad den første Ændring angaar, da hørte jeg nu, at det ærede Medlem udtalte, at han anerkjender det Uheldige i kun at have rent foreløbige Love, Love, der ere begrændſede i Henſeende til Tid. Dertil kan jeg fuldstændig ſlutte mig, det er Noget, jeg ikke tror man ſkal gjøre, naar der ikke foreligger abſolut gode Grunde derfor. Dette har man egentlig ogſaa erkjendt Nødværdigheden af her i Thinget. For en Del Aar tilbage tog man den meget mildere Beſtemmelse i en Mængde Love, at de ſkulde revideres efter 5 Aars Forløb, men efterhaanden kom man til den efter min Mening rigtige Opfattelse, at man meget hellere end ſaaledes at binde ſig maatte lade det komme frem paa den naturlige Maade, at en Lov blev revideret og